

සහන් විරසේකර

හින අමතක කරන අයත්, ඒවා ජයගන්න උනන්දුව නැති අයත් අතරේ තමන් දැක්ක හිනස පසුපස හඹාගෙන ගිහිත් පිවිසේ කොඩියමම මොහොතකදී හරි ඒවා ජය ගන්න සමත්වෙන අයත් ඉන්නවාට තමන් දැකපු හින සැසඳ කරගන්න කොඩිතරම්

වෙනින ලැහැස්ති කරලා ගියෙන්නේ. ගෙදරටම දොස්තර මතත්තයෙක්, නර්ස්ලා ගෙනැල්ලා ගෙදරදීම තමයි ඒ කටයුතු කරන්න සුදානම් කරලා ගියෙන්නේ. අපේ අම්මා විදින දක සියට බලාගෙන ඉන්න බැරිලු. ඒ හිසා සීයා කියනවලු "මය හම්බු

දෙකක් විතර ලමයා අම්මාගේ කිරි බිලා අම්ම ලන හිටපුදෙන්. ඊට පස්සෙ මම ගෙහියන්නම්" කියලා.

මේ අතරේ අපේ තාත්තා, හාමුදුරු කෙනකුට මගේ උපන් වේලාව දිලා කේන්ද්‍රවේ හදලා බලලා තියෙනවාල. එතකොට හාමුදුරුවෝ කිව්වලු, "මේ දුරුව නම් ලෝක ප්‍රසිද්ධ වෙන කෙනෙක්, එතලා කිරිහියක් ලබන කෙනෙක්, බොහෝම වාසනාවන්ත කෙනෙක්" කියලා. තාත්තා දුටුවෙන අවිල්ලා කිව්වලු, ලමය දුරුවාට හොලවන්න එපා කියල. තාත්තාගේ හිතකම හිසාම තමයි, මම ඒ ගෙදර නැද්දේ, සිබිල් නැන්දා මුට පුරා සිනාසෙයි.

"වැහියා කළු වැහියා" කියලා පොතක් ලියනවා මුල් කාලයේ, ගොඩක් දුටුවා, පුතාලා ආස ඒ අයට සුදු දුටු, සුදු පුතා කියනවට. එහෙම වුණත් සිබිල් නැන්දා "කළු දු" කියනවට ආසයි. ඇයි කියලා, මුද්දක ඇසුවා, මම හරි ආසයි, මම කළු දු කියනවට. අපේ අක්කා හරි සුදයි. මම කළුයි. ගමේ මිනිස්සු මට කියන්නෙ කළු දු කියලා. දුටුවක් මම තාත්තාගේ ඇහැව්වා. ඇයි තාත්තේ මට කළු දු කියන්නේ කියලා.. අපේ තාත්තා හරි මුද්දිමත් මනුෂ්‍යයෙක්. තාත්තා මට කියනවා " ජේතවාවනේ තුඹයි? ඒවා පයින් ගහපු ගමක් කැඩිලා වැටෙන්නවා. ඔය අම්මගේ අල්මාරයේ තියෙනවානේ, මැණික් මාල ඒවායේ මැණික්

ඇන්දා... කුරුල්ලෝ ඇන්දා, ඉර ඇන්දා. ඉතිං ඇදලා ඉවරවෙලා මේකේ ලස්සන බලාගෙන ඉන්න කොට තාත්තා ඇවිල්ලා බොහෝම හයිසෙන් ගිනා වුණා. අපුරුයි කියලා මාව කර තියාගෙන කුස්සියට ගියා. ගිහිල්ලා අම්මාට කිව්වා. අම්මා තෙල් නැන්දන් අපේ හිසාගෙම ඇවිල්ලා මම ඇදපු චිත්‍රය දිනා බැලුවා. "අපේ දෙයියනේ මේ විනාශය මොකක්ද" කියලා කිව්වා. එතකොට මම ගොඩක් බය වුණා. අම්මා ඕක දැක්කා. ඒ පාර අම්මා ගිහිල්ලා, උණු කැවුමක් පිරිසියට දාගෙන ඇවිල්ලා ගෙනැල්ලා දිලා පැත්තකට වෙලා ඕක කරන කියලා දුන්නා. දෙන්නම මට බැන්නේ නැහැ. මේක ඇද ඉන්න දෙමවුපියන්ටත් හොඳ පාඩමක්.....

පහනේ දකකයේ බොහෝ දේශපාලනය හා සමාජීය වශයෙන් ලොකු පෙරළි ලංකාවේ සිද්ධ වුණා. 56 දී ඇස්. ඩබ්ලිව්. ආර්. සදු. බණ්ඩාරනායක උන්නතේ ප්‍රමුඛ සමාජවාදී රජයක් බලයට පත් වුණා. සිංහල රාජ්‍ය භාෂාව වුණා. පාසල්වල සිංහලෙන් ඉගැන්වීමට පටන් ගත්තා. එපමණක් නොව වේදිකාවෙන්, සිනමාවෙන්, ලමා ලෝකයෙන් ලොකු පෙරළියකට මග පෑදුණා. ජන ප්‍රජාවට දීප්තිමත් තරු තුනක් පාසලා, මහාචාර්ය චිල්ට්ටර් සරත්චන්ද්‍රගේ මනමේ වේදිකා ආගමනය සමගින් නාට්‍ය කලාවට

ගිංහොට කළු හෙවත් කුත්තර පුවාගේ ආත්තම්මා කලාකීර්ති සිබිල් වෙන්තසිංහ

අමාරු උනත් ඒ හිනස අත්නොහැර, දිවා රෑ නොබලා ඒකට මනහයි වෙලා අවසානයේ ජයගන්න මේ අය සමත්වෙනවා.

මුද්දක මනුට මාධ්‍යකරනයේ අතහිත දුන් දීපාල් සුරියආරච්චි ඇමතුවා. මව් මුද්දක ඇස හොදින් ඉන්නවා. මට මැයි මාසේ අතත් හමුවුණා. දීපාල්ට ස්තූති හසරුල්ලක් තැනි කර හැරුණා නුගේගොඩ ගම්පහා නන්දියේ ඇසගේ නිවස වෙන. මට මොහොතකට සුත්තර පුවාගේ ආත්තම්මා, කැවුම් ගය මැවී පෙනීයි. කටට කෙල පොදක් උනන්නට විය. අහස නිල්පාට වුවත් රතුපාටට මුරු මසරයකින් ඇස සැරසී සිටියාය. වියපත් නොවු ඇසගේ වේගවත් ක්‍රියාකාරකම් ද කතා කිරීමේ හැකියාව මස්සේ සිබිල් නැන්දා ගැන දන්නා දේ අතරේ මුද්දක හොදන්නා දේ සොයා යන්න විය. ඇසට ආසුස ගතුල් අසු නවවෙහි පිටින සැතපුම් ආසන්නයේ සතුටින් පසුවෙයි. මොහොතකට පැද්දෙන පුටුවක සිට මුද්දක දෙස බලා මා බේන්නර ගතුලින් එනෙටට කැදවෙයි.

කලා ශිල්පිනියක් ලෙස මට ඉදිරියට එන්න බලපෑවේ මම කුඩා කල හැදුණු වැඩුණු ග්‍රාමීය පරිසරයයි. ඒ ගාල්ලේ, ගිංහොට කියන ගමේ. ඉපදුණු කාලේ ඒ ගමේ තිබුණේ ගුරු පාරවල්, අවුම ගානේ මෝර් රටියක්වත් ඒ පාරේ යන්නේ නැහැ. මගේ හැම කතාවකටම, කවියකටම පාදක වුණේ ග්‍රාමීය පරිසරයෙන් මම ලබපු අත්දැකීම්. ගමේ ගත කළ ලමා කාලය බොහොම සුන්දරයි. මේ වාගේ නිර්මාණශීලීත්වයක් ගොඩනගා ගන්න හිදහස් මනසක් ඕනෑ. අපේ ගමේ ගෙදර හරිම ලස්සනයි. පවුල් මමත් සමග පස්දෙනෙක් හිටියා. මම පවුලේ දෙවැනියා.

අම්මට මාව හම්බු වෙනින ඉන්න කොට, අම්මලාගේ තාත්තාගේ ගමට අම්මා ගිහිල්ලා තියෙනවා. මාව හම්බු වෙනින ඉන්න කොට අම්මට හරියට අමාරුවෙලා තියෙනවා. ගෙදරදීම තමයි මාව හම්බු

වෙන ලමයා නම් මේ පැත්ත පළාතෙ තියාගන්නේ නැහැ. මගේ දුරුවට කරපු වද වේදනා හිසා. ඔය ඕනෑ කෙනෙක් ගෙනිව්වානේ"

බඩා හම්බ වුණාම ලේ කුට්ටියක් වගේ පැත්තක දාලා තිබිබලු, මැරලයි කියලා, හිතාගෙන අම්මට සාත්තු කරල පස්සේ හිකා බලලා තියෙනවා. ලමයා දිනා. කකුල් දෙකෙන් අල්ලලා, පිටට හට්ටු කළාම හයිසෙන් කෑ ගහලා තියෙනවා. "අපේ දෙයියනේ පණ තියෙනවානේ" කියලා දොස්තර මහත්තයා, හොඳට හෝදලා, රෙද්දකින් එහෙම මහලා කියලා තියෙනවා. එතකොට සීයා කියනවලු, ලෑපේ දොස්තර මහත්තයා, මට නම් ඔය ලමයාට පෙන්නන්න බැහැ. මහ කෙනකුට දිගන්නල කියලා. දොස්තර මහත්තයා ලජ්ඣ නොදයි... අපේ නෝනාට ලමයින් නැහැ මම ගෙනියන්නම් කියලා කිව්වාල. "නැබැයි මාස

කළු පාටයි. ඒවා හරි වටිනවා. රතු තුඹස් වගේ නෙමෙයි කළු මැණික්" කියලා තාත්තා මට කිව්වා. කළු දොළොල් කැල්ලක් එක්ක ජලේන්ටියක් ඔන්න තොල කට තේමා ගන්න.

මම අවුරුදු හතරේදී තමයි මුලින්ම චිත්‍රයක් ඇත්තේ. සිංහල අවුරුද්දට අපේ ගෙදර ලැහැස්ති කරමින් තිබිබා. ඒ කාලේ අවුරුද්දට ගෙවල් ලැහැස්ති කරන්නේ, මුළු ගෙදරම හින්න ගාලා, ගෙදර බඩු මුට්ටු ඔක්කොම එළියට දාලා, හේ හෝදනවා. අපේ ගෙදර හොඳ බිත්තියක් තිබුණා, ලස්සනට ලාකොළ පාට හින්න ගාලා එහෙම. මට එතකොට අවුරුදු හතරක් විතර ඇති. මට හිතුණා. මේ බිත්තිය හොඳයි චිත්‍රයක් ඇඳින්න කියලා. මේක සිද්ධ වුණේ පරණ අවුරුද්දට ඉස්සල්ලා දවසේ. මම කරපු වැඩේ. අම්මා කැවුම් බඳින තැනින්ම අහුරු කැටයක් ගෙනැල්ලා, බොහොම ලස්සන චිත්‍රයක්

මහා හැරවුම් ලක්ෂ්‍යය බවට පත්වුණා. දෙසේට් මහත්තයාගේ ඒබ්බවී අධ්‍යාපනිකයා කරමින් සිංහල සිනමා රඳී තිරය වර්ණවත් කලාකීර්තිය හොඳී අමුතු ම ආකාරයේ ලමා චිත්‍ර කතා රටාවක් හදුන්වා දෙමින් ලමා ලෝකය ඵලිය කළේ සිබිල් වෙන්තසිංහ නැන්දා. මේ වෙද්දී ලෝකය පුරා භාෂා 12කට පමණ පරිවර්තනය වෙලා තියන පොතක්. ජපන් බසටද පරිවර්තනය වී ඇති එය 1987 වසරේ ජපානයේ ජනප්‍රියම ලමා කැවුම් වශයෙන් සම්මානයද පාත්‍ර වන්නට සමත්ව තිබෙනවා. ඇස ඒ සදහා යොමු කල ජනතා පත්තරේ උප කර්තාවරයෙක් තමයි. ධර්මපාල වෙන්තසිංහ මහත්තයා. ලියන්න කියපු වෙන්තසිංහ මහත්තයා ඇගේ සිත හොරා ගත්තේ වැනැම් ස්ට්‍රීම් එකේ තියෙන නිතර හේ බොන වයිකිස් රේස්ටෝරන්ට් එකටත් නොදැනගන්න.

පුවත්පත් කලාවේදීගියක් විමට ලැබීම මගේ පිවිසේත් මම ලබපු තවත් භාගයක්. සිබිල් නැන්දා පත්තරයට බැඳුණේ 1948දී. ඒ වෙද්දී වයස අවුරුදු දහනවයයිල. පත්තරයකට බැඳුණු මුල්ම කාන්තාව විමේ භාගයක් ඇයට ලැබුණා. ලොකුදී පුවත්පතේ වසර දෙකකුත්, ලේක්හවුස් ආයතනයේ වසර 28කුත්, උපාලි පුවත්පත් ආයතනයේ තවත් වසර කිහිපයකුත් කර්තා මණ්ඩලවල සේවය කලා. ඒ කාලේ ලේක්හවුස් ආයතනය කාටත් ගෙදර වගේ. ප්‍රසිද්ධ අප්‍රසිද්ධ ගායක, ගායිකාවන්, ලේබක ලේබිකාවන් ගොඩක් හදුනා ගත්තාල. සිලම්නා පුවත්පතේ සේවය කරද්දී එහි කාන්තා පිටුව කළේ මම. ඒ වගේම සිලම්නාට සුත්තර පුවා ලිව්වා. සරසවියේ සිටිද්දී කුසුම්ලතා නමින් කතාවක් ලිව්වා. අද එය වැඩිදියුණු කර පොතක් ලෙස මුද්‍රණය කර තිබෙනවා. කුඩා ලමයින් වෙනුවෙන් කළ බිංදු පත්තරය ආරම්භ කළේ මම. මගේ මහත්තයා ධර්මපාල වෙන්තසිංහ නමුදුණාත් ලේක්හවුස් එකේදී, මතු එහි හිටපු කර්තාවරයෙක්. ඇස සිනාසෙයි.

සිබිල් නැන්දා අපට කියපුක අමතක
41 වන පිට